

RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

Maminky z Motola

když
naděje
nestačí...

motto

Maminky z Motola

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Renáta Navrátilová

Maminky z Motola – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RENÁTA NAVRÁTILOVÁ

Maminky z Motola

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Založeno na skutečných událostech

Není pravda, že čas zahojí všechny rány...

PROLOG

Každá máma je statečná. Všechny se musíme potýkat s mateřskými povinnostmi, se stále se zvyšujícím tlakem společnosti a různorodými problémy – ať už finančními, vztahovými, pracovními či zdravotními. Každá bojujeme svou vlastní bitvu. Přitom všechny nade vše milujeme své děti. Bezpodmínečně. Bez výhrad. Přesně takové, jaké jsou. Se všemi nedostatky i se všemi přednostmi.

Často se stresujeme kvůli maličkostem, samy sebe stavíme do vypjatých situací, přitom bychom měly mít neustále na mysli, že pokud nejde o zdraví, nejde skutečně o nic.

NATÁLIE

„Váš syn musí na operaci. Kolik má měsíců?“

Docentova slova mi naprosto vyrazí dech. Mám pocit, že jsem se přeslechla. Musela jsem se přeslechnout!

„Co, prosím?“ dostanu ze sebe zaskočeně a ten malý uzlíček, který tisknu v náruči, si podvědomě přitáhnou ještě blíž k tělu. Jako bych ho snad mohla tím gestem před vším ochránit. Jak pošetilé.

Zmateně pohlédnu na Vojtu. Sedí, mlčí a očividně taky ničemu nerozumí. Tohle měla být jen obyčejná kontrola. Jen ujištění, že je všechno v pořádku.

„Vašemu synovi jsme na základě detailního vyšetření diagnostikovali kraniosynostózu – tedy srůst

lebečního švu. Jeho důsledkem je charakteristická deformita hlavy. U vašeho dítěte se nejedná o žádnou polohovou deformaci, diagnóza je mnohem závažnější. Není to jen kosmetický defekt, ale může dojít i k omezení vývoje a růstu mozku, ke zvýšení nitrolebního a nitroočního tlaku a...“

„Vím, co je kraniosynostóza!“ ohradím se důrazně. Jak bych taky mohla nevědět? To slovo mě strašilo po nocích několik posledních týdnů. Načetla jsem si toho o něm tolik. Tohle vyšetření mělo být poslední – jen pro jistotu, jen pro klid duše, jen další ujištění, jen další nezávislý názor, že je vše v pořádku. Ale ono není v pořádku, jak se zdá, naprosto nic!

„Náš syn nemůže mít kraniosynostózu,“ vyslovím triumfálně. „Musí jít o omyl. Dětská neurološka, kterou jsme navštívili, ji vyloučila. Stejně tak pan primář rentgenologického oddělení fakultní nemocnice. Mám zprávu o tom, že...“

„Chápu vaše rozrušení, ale věřte, že jde o tak specifickou vadu, že mnoho kolegů lékařů ji není schopno odhalit bez patřičné praxe,“ přeruší mě docent neurochirurgie. „Mrzí mě to, ale ve vašem případě je operace nevyhnutelná, pokud chcete mít zdravé dítě.“

Ta slova jsou jako rány ostrým nožem přímo do srdce.

„Jak... jak by to celé probíhalo?“ vyzvídám a snažím se krotit smršť myšlenek, které do sebe v mé

hlavě narážejí jedna o druhou. Každá z nich chce ven. Každá z nich chce být vyřčena a uspokojena odpovědí.

„Vašemu synovi bylo už půl roku?“

„Až za týden,“ upřesním.

„Vzhledem k míře deformity bych jednoznačně volil velkou otevřenou operaci. Na šetrnější endoskopický zákrok je již pozdě.“

„To je co?“ ptám se zcela racionálně, protože až k operativnímu řešení jsem ve svém samostudiu této problematiky nedošla. Ani ve snu by mě totiž nenapadlo, že by tohle měl být náš případ! Snažím se dýchat, nevnímat, že se mi točí hlava, že se se mnou točí celý svět.

„Jedná se o remodelaci lebky.“

„Remodelaci lebky, aha,“ zopakuju. Z mého tónu je jasně poznat, že absolutně nevím, o čem je řeč.

„Při tomto typu operace se vede kožní řez od ucha k uchu. Pokožka hlavy se oddělí od lebky a srostlý šev se uvolní. Následuje vyjmutí části lebečních kostí a jejich úprava.“

Souhlasně pokyvují hlavou, jako bych snad něčemu z toho, co mi právě říká, rozuměla. Jako bych snad něco z toho byla schopná v této situaci pobrat.

„Jestli máte zájem, můžu vám průběh operace ukázat na fotografiích,“ nabídne mi docent Kosi-
na vstřícně.

Opět bezmyšlenkovitě přikývnu. Kdybych totiž byla při smyslech, nechtěla bych to vidět. Pak

už se jen dívám na hrůzostrašné obrázky, které mě budou děsit ve snech ještě dlouho – odpreparování svalů a nervů od kostí, vyjmutí nadočnicových oblouků, obnažené oční bulvy, nařezání kostí lebkou pilkou a provrtávání vrtačkou. Poté, co se kosti ještě různě pozohýbají, se vrátí zpět na místo.

Moje dítě není žádné puzzle, aby si s ním mohl kdokoliv takhle hrát! křičí všechno uvnitř mě. Tohle přece NIKDY nemůžu dovolit! Možná jen potřebují dalšího pokusného králíka do klinické studie a k tomu jim má posloužit moje dítě – moje všechno, celý můj život. Naše neuroložka MUDr. Koblížková to přece řekla jasně. Lukášek je zdravé dítě!

Periferním viděním vnímám bledého Vojtu. Dosud se nezmohl na slovo a místo na monitor, na který nám doktor promítá všechny ty hrůzy, kouká do stolu.

Lukášek v mém náručí nespokojeně zamručí. Asi mu není moje pevné sevření pohodlné. Nejraději bych ho stiskla ještě víc, abych ho před vším ochránila. Jako by to snad šlo.

„Jaká je úspěšnost operace?“ zajímám se věcně.

„Stoprocentní.“

Poprvé pocítím nepatrnou úlevu.

„Jaká jsou rizika?“

„Během operace často vznikají velké krevní ztráty, které vyžadují krevní transfuze. Po operaci se ve většině případů vytvoří rozsáhlý otok hlavy, který

během několika týdnů zcela odezní. Mezi rizika patří například infekce, ale ta je velmi vzácná.“

„Jak obtížná je operace?“

„Pro zkušeného operátora středně náročná až náročná. Ve vašem případě odhaduji délku operace kolem osmi hodin.“

Veškerá úleva se vmžiku rozplyne. Už nechci nic dalšího slyšet. Osmihodinová operace? To jako vážně? Osm hodin na sále? To je přece čtyři sta osmdesát minut!

„Ideální čas na operaci je mezi sedmým a dvanáctým měsícem života. To jsou kosti poddajné a dobře se hojí,“ pokračuje docent.

Prudkým gestem odsunu židli a rychle vstanu. Ne, víc už nezvládnou. Vnímám, jak mi všemi částmi těla prostupuje třes. Nedokážu si představit to malé bezbranné tělíčko na operačním sále. Nedokážu si představit, jak do něj řezou, jak někde daleko ode mě a od mého objetí krvácí, jak mu vytahují kosti z hlavičky... Potřebuju na vzduch.

„My si to ještě rozmyslíme,“ říkám nepřítomně s rukou na klice.

„Co se jde na tom, že má jiný tvar hlavy než všichni ostatní?“ pronesu v autě do ticha rušeného jen zvukem motoru.

„Zřejmě docela dost,“ odvětí Vojta klidně.

Úkosem na něj pohlédnu. „Jak to myslíš?“

„Tys to neslyšela? Může mít poškozený mozek!“

Slyšela a nejen to. I četla. Ačkoliv v případě předčasného srůstu či naprosté absence metopického (čelového) švu je to hodně diskutabilní. Názory odborníků se liší. Někteří tvrdí, že jde jen o estetickou záležitost. Jiní trvají na tom, že dochází k útla-ku mozku s jeho následným poškozením.

Dokonce i toto vyšetření na soukromé klinice, které mělo být už poslední a mělo definitivně vyvrátit mé pochybnosti a zcela jasně potvrdit, že s Lukáškovým tvarem hlavy je vše v pořádku, jsem iniciovala já osobně. Chtěla jsem mít jistotu. Teď ji mám... a nejen ji. Drtí mě pochybnosti, zda nám skutečně řekli pravdu, zda jen z nějakého důvodu nechtějí na našem dítěti experimentovat. Jak jim můžu věřit? Jak poznat, kdo z nich nás klamal? MUDr. Koblížková a vedoucí rentgenolog, kteří neochvějně tvrdili, že na tvaru hlavičky našeho syna není nic, co by nás mělo znepokojoovat? Nebo uznávaný docent neurochirurgie, který nám sdělil pravý opak?

VERONIKA

Každá minuta mi přijde jako věčnost. Každá sekunda se tu plouží neuvěřitelně pomalým tempem. Už pět dnů. Pět dnů nejistoty, skličujících obav a zdrucujícího strachu, co bude s mým dítětem... s mou milovanou holčičkou. Přes den pořád jen spí a já sedím u její postele. V noci ji nosím v náručí zmítanou pláčem.

Někdy mám pocit, že už nemůžu. A když říkám nemůžu, myslím tím opravdu nemůžu. Jako například dnes, kdy za mnou a za Karolínkou přijede můj manžel Richard s malým Matyáškem.

„Ahoj, Matyášku,“ jdu se přivítat se synem. Ten se na mě dívá zvláštním pohledem a drží se tatínka za ruku. Dřepnu si. „No tak, broučku, pojď ke

mně,“ vybídnu ho, ale on se nehne ani o milimetr. Stále si mě zaraženě prohlíží.

„Moc jsem se na vás oba těšila. Ani nevíte, jak mi bylo smutno.“

Malý stále mlčí. Jeho odtazitost mi může utrhnout srdce. Přemůžu se a nerozpláču se. Pět dní bez maminky se zdá být pro tak malé dítě jako věčnost. Nechápe, že musím být s jeho mladší sestrou, která je nemocná. Nerozumí tomu, proč nemůžu být s ním.

„Tak povídejte, jak jste se měli. Co jste celý týden dělali?“ ptám se, i když to vím. S Richardem si každý den voláme. Posílá mi fotky na whatsapp, aby mi tu nebylo tak smutno. Mně je ovšem smutno o to víc, protože bych to všechno chtěla podnikat s nimi.

Matyášek mlčí. Richard se rozpovídá a já pozorně poslouchám. Po chvíli se obrátím na malého. „Co takhle zajít na zmrzku? Chtěl bys?“

Matyáš přikývne a dodá: „S tatínkem.“

„A s maminkou by to nešlo?“ optám se s úsměvem a pohladím malého po vlasech.

Ten zakroucí nesouhlasně hlavou.

„Tatínek tu ale musí hlídat Karolínku. Nemůže jít s námi.“

„S tatínkem,“ zopakuje tvrdošíjně.

„Dobře, tak pak půjdete s tatínkem,“ kapituluju a téměř neslyšně si povzdechnu.

Přesně v sedm odejdou. Na ubytovnu. Zítra dopoledne se opět zastaví. Tentokrát jen na chvilku. Bude je čekat ještě náročná jízda domů.

V místnosti se rozhostí nepříjemné ticho. Na dvojlůžkovém pokoji jsem jen já s Karolínkou. Druhá postel je volná. Od začátku našeho pobytu se na ní vystřídali tři malí pacienti. Ve všech případech se zdrželi jen jeden či dva dny. Pak se přestěhovali na standard.

Cítím se opuštěně, unaveně. Nejraději bych si jen lehla do vlastní postele. Zachumlala se do vonavé peřiny, zavřela oči a pak se probudila do světa, ve kterém by bylo všechno jako dřív, ve kterém by Karolínka neležela v postýlce jako malá hadrová panenka. Proč? To zatím nikdo neví.

Malá leží na zádech a kouká do stropu. Nahnu se nad ni a pohladím ji po buclatých tvářičkách, vezmu ji do náruče a přivinu si ji k sobě. Nejdůležitější teď je, aby se naše princezna uzdravila. Tak moc si přeju, aby to bylo už brzy za námi, abychom se mohly spokojeně vrátit domů a pokračovat tam, kde jsme před několika dny skončily.

NATÁLIE

„Zbláznila ses? Seš normální?! To jako myslíš, že bys do něj nechala řezat?! To bys mě teda setsakramentsky zklamala,“ zvyšuje na mě hlas máma.

„Konzultovala jsem Lukáškovu diagnózu s dalšími dvěma neurochirurgy a oba nám operaci důrazně doporučují.“

„Jsou to řezníci. Nic víc!“ Teď už na mě matka doslova křičí.

„Vždyť on tu hlavičku má fakt atypickou,“ odvětim nešťastně a chce se mi brečet. Řvát jako na lesy. Nejraději bych si samým zoufalstvím vytrhala vlasy. Snad by mi fyzická bolest ulevila od té psychické. Jen z představy, že moje dítě bude muset absolvovat náročnou operaci, se mi dělá nevolno.

„Nechápu, co pořád máte. Má ji úplně normální,“ stojí si na svém Lukášková babička.

„Ne, mami, nemá ji normální,“ oponuju. „Nezapomeň, že s ním chodím do dětského centra a na plavání. Všechny děti tam mají hlavičky jako podle šablony. Jen Lukášková vypadá úplně jinak.“

„No bóže, tak ji má trochu šišatou. To se spraví. Se podívej na Vaška. Ten měl v dětství hlavu šišatější než balon na ragby a poznala bys teď něco? Podívej se, co z něj vyrostlo. Úspěšný pan podnikatel.“

„Mě Vašek nezajímá,“ odbydu ji. „Už jsem ho objednala. Termín operace nám stanovili na třetího května.“

Máma zalapá po dechu, načež zaburácí: „To ti nikdy nedovolím!!!“

„Fajn,“ odseknu a prsty si promnu kořen nosu. Ze sousední místnosti zaslechnu pláč.

Naše hlasitá výměna probudila malého. Vyčerpaně pro něj dojdou.

Připadám si tak sama. Sama proti všem. Proč neustále musím přede všemi obhajovat svoje rozhodnutí? Už tak to pro mě není vůbec snadné. Vojta nechal všechno rozhodování na mně. Odmítl si cokoli dalšího zjišťovat. Podle něj nám už vše sdělil docent Kosina, a pokud se on přiklání k operaci, tak i Vojta je jednoznačně pro. Kde jsem ale mohla vzít jistotu, že uznávaný docent nepochybil? Že nepotřeboval jen další dítě, na kterém si zaexperimentovat? Měla jsem naléhavé nutkání si někde ověřit,

že je jeho názor správný. Proto jsem kontaktovala jednu soukromou kliniku i Fakultní nemocnici Motol v Praze, sjížděla internetové diskuze, přidala se do facebookové skupiny Kraniosynostóza, zběsile pátrala po informacích na českých i zahraničních serverech, s Lukáškem absolvovala další kranioometrii (měření lebky) tentokrát v motolské nemocnici, včetně vyšetření specialistou, to vše v dychtivé touze potvrdit si domněnku, že se pan docent v Lukáškově případě spletl.

Nespletl.

Co sejde na tom, že se Motol nachází v šesti-hodinové vzdálenosti od našeho bydliště, že jsem musela sama cestovat s kočárkem nejdřív autobusem, pak přestoupit na vlak a pak ještě na metro? Ke všemu jsme se na řadu dostali zhruba dvě hodiny po objednacím čase. Celé to cestování, věčné čekání a všechny ty šířající obavy nebylo snadné vydržet. Ne pro mě. Evidentně nejsem psychicky tak odolná, jak jsem si myslela. Lukášek to taky nezvládl úplně hladce. Každopádně jsem si do třetice potvrdila děsivou diagnózu – operace je pro Lukáška nevyhnutelná. V opačném případě by za pár měsíců až let mohlo dojít k útlaku mozku a jeho následnému poškození. Nemluvě o estetické stránce.

„Při míře deformace hlavy vašeho syna byste ho rozhodnutím neoperovat vystavila posměchu vrstevníků a zbytečně ho vyloučila ze společnosti,“ sdělil mi lékař, jako by se nechumelilo. V mé

hlavě už ale několik dní a nocí probíhala masivní sněhová bouře.

Navíc nás za pár dní čeká už druhá návštěva neurologie. Ta první vypadala asi takto.

Přicházím s Lukáškem do ordinace paní doktorky Koblížkové – právě sem nás odeslala naše pediatrička po preventivní prohlídce ve čtyřech měsících věku, protože ji znepokojoval abnormální tvar hlavy našeho syna.

Doktorka Koblížková má za úkol hlavu důkladně vyšetřit a sdělit svůj odborný názor. Jsem lehce nervózní. Dětská neuroložka se jeví sympaticky. Zeširoka se usmívá. Ptá se, s čím přicházíme, sladkým hlasem mluví na malého, tomu se to líbí, třepe radostně ručičkami a usmívá se. Lékařka si po chvíli zkoumání vezme do rukou tabulky.

„Říkáte, že jsou malému čtyři měsíce?“

„Ano,“ potvrdím.

„Takže to by už měl zvládat...“ Na okamžik se odmlčí. Rychle si najde a přečte patřičný sloupec v tabulce. „Otáčet hlavou na všechny strany – to mu šlo, do sedu se mu moc přitahovat nechtělo, hlavičku na bříšku do úhlu devadesát stupňů nezvedl,“ hodnotí postupně jednotlivé dovednosti mého syna, které jí předvedl za tu krátkou chvíli. Pak se na mě obrátí. „Umí se už přetočit ze zad na břicho?“

Zavrtím hlavou. „Zatím ne.“

„A na bok?“

„Snaží se o to.“

Neuroložka postupně projde všechny kolonky v tabulce a znepokojeně mi oznámí, že budu muset se synem ještě na rentgen, aby se vyloučil srůst lebečního švu a případné poškození mozku. Jsem v takovém šoku, že se jí vůbec na nic nezeptám. Pouze přikývnu, přitom vůbec netuším, o jakém poškození mozku mluvila. Je to vůbec poprvé, co slyším o podezření na kraniosynostózu. Přeberu od ní žádanku a pak se se sevřeným žaludkem přemísťm do nemocnice, kde si počkám téměř dvě hodiny, než se Lukášek dostane na řadu. Nikdo neřeší, že tu jsem s miminkem. Nikoho nezajímá, že tu většinu času propláče, že tu nemám soukromí na kojení, že ho tu nemám kde přebalit. Těsně předtím, než si nás zavolají do vyšetřovací místnosti, malý usne. Spí sotva deset minut a já ho musím vzbudit. Snažím se jemně, nedaří se mi to. Obsluha rentgenu mi necitlivě a hrubě přikáže, ať to neprotahuju, nemají tu celý den vyhrazený jen pro nás. Lukášek se logicky rozpláče, takže se hlavička musí fotit na několikrát. Pochopitelně za to podle pracovníka rentgenu můžu já.

„To neumíte to dítě utiřit?“ diví se. „Vždyť je to přece vaše dítě!“

Už v tuhle chvíli natvrdo pochopím, že tohle je jen náš boj.

Celou dobu mě šírají všelijaké ohavné představy. Co když nebude v životě chodit? Co když bude mentálně zaostalý? Co když bude jinak nemocný? Hned cestou do nemocnice jsem to celá vyděšená a rozklepaná volala Vojtovi. Ten zachoval chladnou hlavu jako vždy. Dokud to nebudeme mít potvrzené, nemám panikařit. To se snadno řekne, ale jak můžu zůstat v klidu, když moje jediné dítě má možná poškozený mozek? Jde to vůbec? Na tohle přece každá matka musí reagovat, když před ní doktorka jen tak mezi řečí nadhodí, že je její dítě opožděné ve vývoji, a k tomu všemu se jí nepozdává tvar jeho hlavy a jako příčinu vyhodnotí možné poškození mozku. Člověk se okamžitě propadne do děsivého snu.

Čekání na výsledek se zdá nekonečné. Teprve po dalších padesáti minutách si odnáším rentgenový snímek lebky svého syna i s odborným vyhodnocením primáře rentgenologického oddělení. Samozřejmě si ho okamžitě přečtu. S divoce bušícím srdcem, sevřeným hrdlem a chvějícími se prsty vytahuju z obálky krátkou zprávu plnou odborných pojmů, kterým nerozumím. Okamžitě si je vygooglím na telefonu. V tu chvíli mi spadne obrovský kámen ze srdce. Pan primář na lebce mého syna neshledává nic atypického. Nic, co by se vymykalo normálu. Všechny švy jsou viditelné a přítomné. Málem se rozpláču úlevou. Zprávu si pozorně přečtu raději několikrát po sobě, abych se ujistila, že jsem vše správně pochopila. Lukáška

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Maminky z Motola***.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.